

Hajnal Anna

Repülsz előttem Istenem

*Repülsz előttem, Istenem,
utól sem érlek a szívemben,
szállnék utánad, szárnyam nincs,
állok magamban, elfeledten – – –*

*Szürke, bomályos térben állok,
kis hármás árnyék, ködrubában,
hárman vagyunk, magam vagyok,
a némaság subog utánam – – –*

*Két árny-alak közt én az árny,
csuklyánk mögül a semmi nézi
szem nélkül és pillátlanul
a bánatot, mely megigézi,*

*akik nemzettek, két balott,
s árva magam állunk a ködben,
nincs szárnyunk, köd van, éjszaka,
s Isten csak repül-száll előttem.*

Új Élet Évkönyv 60/61.

Meghalt a gyermek

*Meghalt a gyermek, soha már
nem játszik, nem szól, nem zajong,
nem veti fel a csillagszemét,
amelyben gond borong,*

*nem éhes, nem lop kenyeret,
gőg már fölötte nem ítél,
a jóllakott fölény elől
nem búvik már, nem fél –*

2.

*Meghalt a gyermek karomon,
a pillák pelybe nem rezeg,
arany szemöldök lágy íve
kibúlt, márványmerev –*

3.

*Aszalta, sorvasztotta láz,
elapadt boldog ereje,
bársonypiros barackot így
aszal a
kemence beve –
Óh nedv, óh pír, elszállt sugár,
friss test csodája, duzzadó!
kiszikkadt, elperzselt szírom,
lappadt gyümölcs, ványadt, fakó,
vacogtató tüzes halál:
láz, hamvat, rostot perzselő,
kegyetlen csodádtól a szív
kiég, szikkad az agyvelő –*

4.

*A beteg gyermek karomon
viaszos, hülő bábú volt,
elernyedtt nyak, elcsuklott fej,
az előbb még hozzám hajolt,
felemeltem langyos kezét,
élettelen, csüngve lehullt
viaszos bábú arca volt,
mely fagyos arcomhoz borult.
Nincs út utána, nincsen szó
amely viaszfülébe ér,
két szeme hülő szürke kő...
megáll a vér –*

5.

*Emberszív hogyan értse meg:
itt van, és elment. Van és nincs!
A halál óriás ajtaján
élőnek nincs kilincs –*

*Karom öleli ami nincs –
a testet öltött semmi az –
hogy én is semmivé leszek,
az a vigasz –*

(1944)

Új Élet, Évkönyv 59/60

Fotó: Kőbányai János

Fotó: Kőbányai János